

РЕШЕНИЕ

№ 2048

гр. София, 17.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 08.02.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Арнаудова, като разгледа дело номер **9602** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 197 от ДОПК.

Образувано е по жалба от [фирма] срещу решение по жалба против постановление за налагане на обезпечителна мярка № ПИ-172/04.10.2011 г. на директора на ТД на НАП С.. Претендира се незаконосъобразност на обжалвания административен акт по основания, изложени в жалбата.

Ответникът по спора – директорът на ТД на НАП С. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на законосъобразността на обжалвания административен акт и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

С постановление за налагане на обезпечителна мярка изх. № 2553-00-3653/15.09.2011 г. на публичен изпълнител в ТД на НАП С. е наложен заповед върху притежаваните от [фирма] 7700 броя налични акции от капитала на [фирма], както и върху притежаваните от дружеството безналични ценни книжа.

Съгласно мотивите на издаденото постановление е налице установено и изискуемо публично вземане в размер на 74 708, 71 лв., от което 55 354, 93 лв. главница и 19 353, 78 лв. лихва, като същото е установено по СД № 2212-0900862/14.02.2007 г., СД № 2212-0906408/13.07.2007 г., СД № 2212-0914125/18.01.2008 г., СД № 2212-0918184/18.04.2008 г., СД № 2212-0921061/09.06.2008 г., СД № 2212-0925400/18.09.2008 г., СД № 2212-104/16.12.2008 г., СД № 22250936461/19.08.2010 г., СД № 22250939113/17.12.2010 г., СД №

22250943015/11.11.2010 г., СД № 22250946449/14.12.2010 г., СД № 22250947755/12.01.2011 г., СД № 22250950886/11.02.2011 г., ГДД № 22121358/29.08.2008 г., НП № 0823861/21.10.2004 г. и лихви по декларации образец б за период от 01.02.2007 г. до 27.10.2008 г.

В съответствие с чл. 197, ал. 1 от ДОПК постановлението за налагане на обезпечителна мярка е обжалвано пред директора на компетентната териториална дирекция, който се е произнесъл с мотивирано решение, като е оставил жалбата без уважение. В мотивите си решаващият административен орган е направил извода, че публичният изпълнител е пристъпил към обезпечаване на ликвидни и изискуеми публични вземания, тъй като задължението не е погасено в срока за доброволно изпълнение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е решението на директора на ТД на НАП С., като съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК на обжалване в настоящото производство подлежи решението на решаващия административен орган.

Оплакванията за незаконосъобразност на решението на решаващия административен орган не се споделят от настоящата инстанция, като същите са свързани предимно с обстоятелството, че обезпечителната мярка е наложена върху акции, които към момента на налагане на обезпечителната мярка не са собственост на дружеството-жалбоподателя поради обстоятелството, че същите били прехвърлени на [фирма] с договор от 23.04.2009 г. (това е обстоятелство, което се доказва както от съдържанието на жалбата, така и от изявленията на процесуалния представител на жалбоподателя в съдебното заседание). Нито в жалбата, нито пък в съдебно заседание се навеждат доводи за недължимост или пък за липса на изискуемост на публичните задължения от страна на дружеството жалбоподател в производството пред настоящата инстанция. В тази връзка не е налице нарушението на чл. 195, ал. 1 от ДОПК, съгласно който подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Публичните задължения са установени въз основа на справки декларации, годишна данъчна декларация и наказателно постановление, което е влязло в сила (това са обстоятелства, които не се оспорват от страна на жалбоподателя) и съответно същите могат да се определят като установени и изискуеми публични вземания, които подлежат на принудително събиране по реда на ДОПК – аргумент от чл. 209, ал. 2, т. 2 и т. 5 от ДОПК. Освен това подлежат на обезпечение установени и изискуеми публични вземания, съгласно чл. 195 от ДОПК. Актовете, които установяват вземанията и представляват изпълнително основание, са изчерпателно изброени в чл. 209, ал. 2 от ДОПК – сред посочените са и тези по чл. 209, ал. 2, т. 2 и т. 5, а именно влезли в сила наказателни постановления и декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски. Същите са и такива, служещи като изпълнително основание за налагане на обезпечителни мерки. Изброяването им е изчерпателно и не може да бъде разширявано с други актове.

Следователно са налице изискуеми публични вземания, които подлежат на изпълнение, налице са и изпълнителни основания.

Неоснователно е, оплакването, съдържащо се в жалбата, че обжалваният акт е издаден в нарушение на чл. 195, ал. 2 от ДОПК предвид обстоятелството, че публичният изпълнител не е направил извод, от който следва, че е възможно да се затрудни събирането на публичните вземания. В мотивите на постановлението, както и в

мотивите на решението на решаващия административен орган се съдържат изводи относно обстоятелството, че съществува възможност да се затрудни събирането на публичните вземания. Нуждата да се обезпечи изпълнението на конкретно публично вземане възниква, поради опасността публичният изпълнител да не открие в деня на изпълнението секвестрируеми права на длъжника, годни да удовлетворят публичния взыскател. Ето защо, в чл. 195, ал. 2 от ДОПК е посочено, че обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Това обстоятелство е мотивирано и от решаващия административен орган, чийто решение е предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция.

По отношение а основното оплакване, съдържащо се в жалбата, а именно по отношение на оплакването, че акциите върху които са наложени обезпечителните мерки към момента на налагането на същите не са били собственост на дружеството-жалбоподател в производството пред настоящата инстанция.

Действително, като доказателство по спора е представен договор за продажба на обикновени поименни акции от капитала на [фирма], сключен на 23.04.2009 г. между [фирма] и [фирма], по силата на който [фирма] в качеството си на продавач се задължава да прехвърли в изискуемата от закона форма на купувача [фирма] 3 340 000 обикновени поименни акции с право на глас от капитала на „магазини Европа” АД, а купувачът [фирма] се задължава да заплати уговорената цената между страните по начин, договорен в настоящия договор. Както в производството пред решаващия административен орган, така и в производството пред настоящата инстанция не са представени каквито и да било доказателства за изпълнение на задълженията на продавача по този текст от договора – за предаване на акциите с валидно извършено джиро и вписването му в книгата на акционерите, т.е за валидно извършено разпореждане с акциите по смисъла на чл. 185, ал. 2 от Търговския закон. Сключеният на 23.04.2009 г. договор, имащ характер на предварителен договор за продажба на акции не съставлява валидно разпореждане съобразно предвидения в чл. 185, ал. 2 от Търговския закон прехвърлителен способ. Целеният транслативен ефект по отношение на приобретателя на поименната акция настъпва с джирисването ѝ от прехвърлителя, извършване на която сделка не е доказано. Съгласно чл. 185, ал. 2 от Търговския закон прехвърлянето на поименните акции се извършва с джиро и то трябва да бъде вписано в книгата на поименните акционери, за да има действие спрямо дружеството, доказателства за което обстоятелство не са представени в производството пред настоящата инстанция.

Предвид изложеното, недоказано е както в производството пред административния орган, така и в производството пред настоящата инстанция обстоятелството на действително прехвърляне на акциите. Така направените изводи не се отричат от представените в производството пред настоящата инстанция протокол на комисия за проверка на кворума и представения капитал на извънредно общо събрание на акционерите на „Магазини Европа”, проведено на 30.06.2008 г., списък с данни на присъстващите на извънредно общо събрание на акционерите на [фирма], проведено на 30.06.2008 г., списък на присъстващите акционери на проведено общо събрание.

Следва да се отбележи обстоятелството, че при наличие на факти, които до доказват по безспорен начин, че посочените акции, върху които е наложена обезпечителната мярка не принадлежат на дружеството, по отношение на което е установено наличието на изискуемо публично вземане, а именно по отношение на [фирма], то органите по

приходите биха приели, че същото няма правен интерес от обжалване на наложените обезпечителни мерки с постановлението за налагане на обезпечителни мерки и биха оставили подадената жалба без разглеждане. Правният интерес е необходима и задължителна предпоставка за обжалване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. При условие на евентуалното обстоятелство, че обезпечителните мерки са наложени върху акции, които не са били собственост на жалбоподателя, то и за същия не съществува правен интерес от обжалване на постановлението.

Действително, обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Действително също така следва да е налице съответствие между същата и справедливия интерес (на длъжника) да се задоволи обезпечителната нужда на публичния вискател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност, предвиден в разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на § 2 от Допълнителната разпоредба на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. И накрая, в ал. 5 на чл. 6 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Проявна форма на този принцип е и правилото, залегнало изрично в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. При издаването на обжалвания административен акт административният орган не е нарушил тези принципи. При издаването на акта са спазени чл. 195, ал. 1 от ДОПК, мотивирана е нуждата от извършване на обезпечение съгласно правилото на чл. 195, ал. 2 от ДОПК), обезпечението е наложено с постановление на публичния изпълнител (чл. 195, ал. 8 от ДОПК). Правилни са изводите на решаващия административен орган относно приложимостта на чл. 195, ал. 6 от ДОПК, доколкото обикновените поименни акции, върху които е наложена обезпечителната мярка са налични такива и същите нямат балансова стойност (балансирана стойност имат само безналичните акции, като същата е определена като легална дефиниция в § 1, т. 20 от допълнителните разпоредби на Закона за публичното предлагане на ценни книжа).

В съответствие с изложеното, обжалваното решение следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по спора, съдът намира, че в съответствие с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 150 лв.

В съответствие с направените фактически и правни изводи съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма] срещу решение по жалба срещу постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № ПО-172/04.10.2011 г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърдено постановление за налагане на обезпечителна мярка № 2553-00-3653/15.09.2011 г., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати в полза на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: